

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 616

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Sâmbătă, 29 iunie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 478 din 21 septembrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative	2–8
	ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
96.	— Ordonanță de urgență privind acordarea de sprijin și asistență umanitară de către statul român cetățenilor străini sau apatrizilor aflați în situații deosebite, proveniți din zona conflictului armat din Ucraina	9–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 478**

din 21 septembrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea Global Construction Details — S.R.L. din București în Dosarul nr. 34.095/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.046D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 2.490D/2019, nr. 2.512D/2019, nr. 2.608D/2019, nr. 2.864D/2019, nr. 3.074D/2019, nr. 1.44D/2020, nr. 483D/2020 și nr. 620D/2020, având ca obiect, după caz, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative, precum și ale art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 [cu referire la art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014], excepție ridicată de Societatea Atlanta Games — S.R.L. din București în Dosarul nr. 23.372/3/2019 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă, de Societatea Gorconstruct — S.R.L. din Suceava, precum și de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 1.324/86/2019 al Tribunalului Suceava — Secția a II-a civilă, de Societatea Arbas Top Company — S.R.L. din București în Dosarul nr. 39.092/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă, de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 2.261/86/2019 al Tribunalului Suceava — Secția a II-a civilă, de Societatea Blănari — S.R.L. din localitatea Băișești, comuna Cornu Luncii, județul Suceava, în Dosarul nr. 555/86/2019/a1 al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, de Societatea Euronet Business Concept — S.R.L. din București în Dosarul nr. 14.895/4/2019 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă, de Societatea Pendin Gomme — S.R.L. din Galați, precum și de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 3.794/121/2019 al Curții de Apel Galați — Secția a II-a civilă și de Melania Nergheș, persoană fizică autorizată, în Dosarul nr. 3.230/107/2019 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, în Dosarul nr. 2.608D/2019, prin confirmarea primirii citației emise pentru autoarea excepției de neconstituționalitate — Societatea Arbas Top Company — S.R.L. din București —, apărătorul ales al acesteia a făcut și precizarea că nu se va prezenta la termenul de judecată, întrucât cererea aflată pe rolul instanțelor judecătorești a rămas fără obiect.

6. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.490D/2019, nr. 2.512D/2019, nr. 2.608D/2019, nr. 2.864D/2019, nr. 3.074D/2019, nr. 144D/2020, nr. 483D/2020 și nr. 620D/2020 la Dosarul nr. 2.046D/2019, care este primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că prevederile criticate, în raport cu dispozițiile constituționale menționate în susținerea acesteia, au mai format obiect al excepției de neconstituționalitate, context în care menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie (Decizia nr. 381 din 5 iulie 2022 și Decizia nr. 224 din 27 aprilie 2023) și precizează că trebuie avut în vedere faptul că, în cadrul raporturilor juridice dintre stat, în calitate de creditor, și contribuabil, în calitate de debitor al obligației fiscale, cele două părți nu se află pe poziție de egalitate, iar accesul liber la justiție poate fi supus unor condiții de fond și de formă, astfel cum este și cazul normelor criticate, fără a fi încălcate principiile constituționale menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 4 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 34.095/3/2018, **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**, excepție ridicată de Societatea Global Construction Details — S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.046D/2019.

9. Prin Încheierea din 4 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 23.372/3/2019, **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014**, excepție ridicată de Societatea Atlanta Games — S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.490D/2019.

10. Prin Încheierea din 10 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.324/86/2019, **Tribunalul Suceava — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014**, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, precum și de Societatea Gorconstruct — S.R.L. din Suceava într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.512D/2019.

11. Prin Încheierea din 12 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 39.092/3/2018, **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza a doua din Legea nr. 85/2014**, excepție ridicată de Societatea Arbas Top Company — S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.608D/2019.

12. Prin Încheierea din 22 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.261/86/2019, **Tribunalul Suceava — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014**, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.864D/2019.

13. Prin Încheierea din 25 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 555/86/2019/a1, **Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018**, excepție ridicată de Societatea Blănari — S.R.L. din localitatea Băișești, comuna Cornu Luncii, județul Suceava, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.074D/2019.

14. Prin Încheierea din 6 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 14.895/4/2019, **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018** [cu referire la art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014], excepție ridicată de Societatea Euronet Business Concept — S.R.L. din București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 144D/2020.

15. Prin Decizia nr. 57/A din 26 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.794/121/2019, **Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014, astfel cum aceasta a fost modificată prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018**, excepție ridicată de Societatea Pendin Gomme — S.R.L. din Galați, precum și de instanța de judecată, din oficiu, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 483D/2020.

16. Prin Decizia nr. 57 din 19 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.230/107/2019, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a Civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018**, excepție ridicată de către Nerghes Melania — persoană fizică autorizată, cu sediul în comuna Cricău, satul Craiva, județul Alba, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 620D/2020.

17. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014, astfel cum au fost modificate prin

art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, sunt neconstituționale, întrucât obstrucționează aplicarea firească a procedurilor de prevenire a insolvenței și de insolvență atât pentru debitori, cât și pentru creditori, cu excepția creditorului bugetar, aspect ce conduce la crearea unor inegalități, pe de o parte, între debitori, și pe de altă parte, între creditori, ca urmare a faptului că accesul liber la justiție este restrâns, putând fi exercitat în funcție de ponderea creanțelor bugetare. Astfel, restrângerea dreptului de a formula o cerere de utilizare a procedurii insolvenței simplificate și intrarea în procedura falimentului în cazul în care debitorul este în stare de dizolvare judiciară (civilă și penală) și are numit un lichidator judiciar nu se circumscrie situațiilor prevăzute de Constituție în care se poate realiza restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale și intră în contradicție cu alte norme imperative aferente procedurilor de insolvență și nu numai, context în care este expusă situația particulară din cauzele deduse judecării și se arată că societățile debitoare sunt dizolvate judiciar, ca sancțiune penală complementară. În contextul criticilor de neconstituționalitate, sunt menționate și prevederile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, ale art. 2 paragraful 2 și ale art. 14 paragraful 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ale art. 6 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 2 paragraful 1 din Regulamentul (UE) nr. 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență, precum și considerente din jurisprudența Curții Constituționale în materia principiilor constituționale a căror încălcare se susține.

18. **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă**, în Dosarul nr. 2.046D/2019, opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că, în expunerea de motive a actului normativ prin care au fost instituite noile reguli de procedură în materia insolvenței, legiuitorul a arătat care a fost scopul reglementării — eficientizarea procedurilor de insolvență și a mecanismelor de recuperare a creanțelor bugetare față de societățile aflate în stare de insolvență cu respectarea șanselor de redresare a acestora, evitarea afectării mediului concurențial etc. —, scop ce este în concordanță atât cu interesul bugetar, cât și cu interesul economico-financiar al României. Astfel, dacă instituirea unui atare prag este explicată tocmai prin încercarea de menținere a debitorului în circuit și asigurarea încasării corespunzătoare a tuturor creanțelor (indiferent de statutul titularului), în situația în care statul ar fi, ipotetic, unicul creditor al creanțelor împotriva debitorului, acesta are libertatea (la fel ca orice alt creditor) de a verifica dacă interesul său este acela de a demara procedura insolvenței sau nu. O atare situație, lăsată la latitudinea creditorului, nu poate constitui un act de discriminare și încălcare a principiului egalității, întrucât scopul urmărit prin instituirea unui atare procent (egal în drepturile creditorilor) a fost acela de a impulsiona redresarea societăților și de a evita fraudarea intereselor statului. Prin urmare, instituirea unui prag egal al debitorilor datorate statului și altor creditori ca o condiție pentru deschiderea procedurilor insolvenței de către debitor nu constituie o discriminare față de situația în care deschiderea procedurii insolvenței are loc ca urmare a solicitării creditorilor. Având în vedere că accesul liber la justiție poate fi exercitat în anumite limite rezonabile impuse de legiuitor, condiționarea accesului la procedura insolvenței de varietatea naturii creanțelor nu echivalează cu o negare a dreptului. De altfel, autoarea excepției de neconstituționalitate antamează anumite situații-premisă în raport cu o situație particulară (existența unei sentințe penale definitive prin care s-a dispus dizolvarea societății în cauză), aspecte care țin de

modul de interpretare și aplicare efectivă a normelor la o atare situație specială și care pot avea loc în contextul analizei și soluționării fondului cererii de apel.

19. **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă**, în Dosarul nr. 2.490D/2019, opinează că prevederile criticate sunt contrare principiului egalității, prin prisma accesului liber la justiție, întrucât creează discriminare între debitori, unora fiindu-le obstructat accesul la procedurile insolvenței în funcție de cuantumul creanțelor bugetare, deși aceștia pot avea per ansamblu aceeași sumă a datoriilor acumulate. Astfel, debitorul ce are un quantum al creanțelor bugetare mai mic de 50% din valoarea tuturor creanțelor poate introduce acțiune pentru declanșarea procedurilor de insolvență și, implicit, se poate redresa. În antiteză cu normele criticate, dispozițiile generale cuprinse în Legea nr. 85/2014 obligă debitorul aflat în stare de insolvență să se adreseze instanței pentru a fi supus prevederilor acestei legi.

20. **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă**, în Dosarul nr. 2.608D/2019, opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că accesul liber la justiție poate fi exercitat în anumite limite rezonabile impuse de legiuitor, limite justificate de existența unui interes general ce se urmărește a fi protejat sau de respectarea în egală măsură a drepturilor sau intereselor legitime ale celorlalte subiecte de drept. Or, în expunerea de motive a actului normativ prin care au fost instituite noile reguli de procedură în materia insolvenței, legiuitorul a arătat care a fost scopul reglementării — eficientizarea procedurilor de insolvență și a mecanismelor de recuperare a creanțelor bugetare față de societățile aflate în stare de insolvență cu respectarea șanselor de redresare a acestora, evitarea afectării mediului concurențial etc. —, scop ce este în concordanță atât cu interesul bugetar, cât și cu interesul economico-financiar al României. Astfel, limitarea impusă de textul criticat este una rezonabilă, din moment ce prin aceasta s-a urmărit protejarea mediului concurențial și a interesului bugetar, apreciat ca fiind unul colectiv, având în vedere destinația sumelor obținute la bugetul de stat.

21. **Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă**, în Dosarul nr. 3.074D/2019, opinează, pe de o parte, că normele criticate sunt contrare art. 21 alin. (1) și (2) și art. 53 din Constituție, principiul accesului liber la justiție fiind îngrădit prin imposibilitatea formulării unei cereri de deschidere a procedurii insolvenței în condițiile impuse de textul criticat și care nu este urmat de vreun remediu pentru debitor în contextul dat, dacă creditorul bugetar rămâne în pasivitate și nu formulează chiar el o cerere de deschidere a procedurii insolvenței, ceea ce conduce la restrângerea exercițiului drepturilor ce decurg din procedura prevăzută de Legea nr. 85/2014. Pe de altă parte, referitor la celelalte prevederi constituționale menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, arată că nu sunt afectate prin normele criticate.

22. **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă**, în Dosarul nr. 144D/2020, opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată în raport cu dispozițiile constituționale menționate în susținerea acesteia.

23. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă**, în Dosarul nr. 620D/2020, opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere, pe de o parte, faptul că, astfel cum reiese și din preambulul actului normativ prin care au fost instituite noile reguli de procedură în materia insolvenței, scopul reglementării a fost eficientizarea procedurilor de insolvență și a mecanismelor de recuperare a creanțelor bugetare față de societățile aflate în stare de insolvență cu respectarea șanselor de redresare a acestora, evitarea afectării mediului concurențial prin folosirea procedurilor insolvenței în mod abuziv de către unii debitori cu intenția de a

se sustrage de la plata creanțelor bugetare prin formularea cererii de deschidere a procedurii insolvenței, creanțe care, uneori, sunt majoritare în raport cu creanțele de altă natură. Pe de altă parte, în acord și cu jurisprudența Curții Constituționale în materie, în virtutea art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui reguli speciale pentru situații deosebite, astfel cum este și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unor creanțe certe, lichide și exigibile având un anumit quantum.

24. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

25. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

26. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

27. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din actele de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 840 din 2 octombrie 2018, precum și ale art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 [cu referire la art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014]. Având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, precum și prevederile art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căroră „*Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta*”, actul de bază fiind reprezentat de Legea nr. 85/2014, Curtea reține ca obiect al excepției dispozițiile art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 și care au următorul cuprins: „(1) *În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile au următoarele semnificații: (...) 72. valoarea-prag reprezintă cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea de deschidere a procedurii de insolvență. Valoarea-prag este de 40.000 lei atât pentru creditorii, cât și pentru debitorii, inclusiv pentru cererile formulate de lichidatorul numit în procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru creanțe de altă natură decât cele salariale, iar pentru salariați este de 6 salarii medii brute pe economie/salariat. Când cererea de deschidere a procedurii de insolvență este introdusă de debitor, cuantumul creanțelor bugetare trebuie să fie mai mic de 50% din totalul declarat al creanțelor debitorului.*”

28. Ulterior actelor de sesizare, dispozițiile legale criticate au fost modificate prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 113/2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 8 iulie 2020, nemaifiind păstrată soluția legislativă criticată. Însă, având în vedere cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, respectiv faptul că acestea au fost soluționate sub imperiul normelor criticate, precum și considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, instanța de contencios constituțional urmează să analizeze prevederile legale criticate cu care a fost sesizată, astfel cum și-au produs efectele în cauză. Așadar, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate în forma avută înainte de modificarea acestora prin actul normativ anterferit.

29. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, în componenta privind calitatea legii, coroborat cu principiul securității juridice, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt menționate prevederile art. 1 paragraful 1 privind respectarea bunurilor din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 — *Interzicerea generală a discriminării* din Protocolul nr. 12 la Convenție.

30. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014 fac parte din titlul preliminar, capitolul II — *Principiile fundamentale ale procedurilor de prevenire a insolvenței și de insolvență. Definiții*, iar noțiunea de *valoare-prag* este definită ca fiind cuantumul minim al creanței pentru a putea fi introdusă cererea de deschidere a procedurii de insolvență. Valoarea-prag este, în prezent, de 50.000 lei atât pentru creditorii, cât și pentru debitorii, inclusiv pentru cererile formulate de lichidatorul numit în procedura de lichidare prevăzută de Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, pentru creanțe de altă natură decât cele salariale, iar pentru salariați este de 6 salarii medii brute pe economie/salariat (în forma inițială a legii, valoarea-prag era de 40.000 lei).

31. În ceea ce privește soluția legislativă criticată, astfel cum Curtea a arătat și la obiectul excepției de neconstituționalitate, art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014 a fost completat cu o nouă teză prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, care introduce o nouă condiție, respectiv că, atunci când cererea de deschidere a procedurii de insolvență este introdusă de debitor, cuantumul creanțelor bugetare trebuie să fie mai mic de 50% din totalul declarat al creanțelor debitorului. Raportat la cauza de față, Curtea constată că autoarele excepției de neconstituționalitate critică faptul că nu pot cere deschiderea procedurii insolvenței atunci când creanțele bugetare reprezintă mai mult de 50% din totalul declarat al creanțelor debitorului.

32. Față de această împrejurare, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, concretizat, spre exemplu prin Decizia nr. 381 din 5 iulie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1203 din 14 decembrie 2022, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, având în vedere că prevederile legale criticate cu care a fost sesizată, astfel cum și-au produs efectele în cauzele respective (cauzele fiind soluționate), și ale cărei considerente sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

33. Curtea reține că prevederile legale criticate au fost introduse, potrivit preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2018, ținând seama de necesitatea adoptării unor măsuri menite să evite afectarea mediului concurențial prin folosirea procedurilor insolvenței în mod abuziv de către unii debitori care utilizează mecanismele reglementate de legea insolvenței cu scopul de a se sustrage de la plata sumelor datorate bugetului general consolidat. Prin același preambul, Guvernul a arătat că necesitatea adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2018 a avut în vedere faptul că eficientizarea procedurilor de insolvență și îmbunătățirea protecției drepturilor creditorilor contribuie în mod substanțial la îmbunătățirea climatului de afaceri, creând astfel premisele pentru redresarea afacerilor viabile și recuperarea mai rapidă a creanțelor, inclusiv a celor bugetare, fiind în concordanță atât cu interesul bugetar, cât și cu interesul economico-social general al României.

34. Astfel, garantarea drepturilor operatorilor economici debitori nu poate aduce prejudicii creanțelor statului, respectiv creanțelor bugetare. Art. 2 din Legea nr. 85/2014 prevede că scopul acestei legi este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, cu acordarea, atunci când este posibil, a șansei de redresare a activității acestuia. În aceste condiții, configurarea, conținutul procedural, termenele care vizează insolvența se realizează prin lege. Or, criteriul folosit de legiuitor apare ca fiind unul obiectiv și rezonabil. Prin urmare, limitarea prin prevederile legale criticate a exercițiului unor drepturi ale debitorilor care nu și-au exercitat voluntar obligațiile de plată apare ca justificată cu prilejul desfășurării procedurii insolvenței ce urmărește tocmai acoperirea pasivului acestora prin satisfacerea creanțelor statului, inclusiv a celor bugetare.

35. De altfel, Curtea învederează că, în cadrul raporturilor juridice dintre stat, în calitate de creditor, și contribuabil, în calitate de debitor al obligației fiscale, cele două părți nu se situează pe poziții de egalitate, între ele existând o legătură de subordonare în favoarea statului, pe baza unui regim de drept public (Decizia nr. 248 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2010). Or, dispozițiile legale criticate reprezintă tocmai expresia și consecința unui astfel de raport juridic. De asemenea, prin decizia precitată, Curtea a constatat că existența unei obligații exprese a fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice, prevăzută la art. 56 alin. (1) din Constituție, și a unei obligații a statului de a proteja interesele naționale în activitatea financiară, conform art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, este justificată de necesitatea asigurării certitudinii în constituirea ritmică a resurselor financiare ale statului. Astfel, este în afară de orice îndoială că încasarea impozitelor și a taxelor constituie sursa principală de venituri a statului, fiind una dintre expresiile cele mai evidente ale apărării intereselor naționale pe plan financiar. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile sale față de cetățeni și operatorii economici, care au fost stabilite în art. 135 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție.

36. În ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, potrivit căroră „*în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, Curtea, având în vedere dezvoltarea jurisprudențială în materie, constată că acestea cuprind anumite exigențe ce țin de principiul legalității, de calitatea legii (căreia i se subsumează claritatea, precizia, previzibilitatea și accesibilitatea legii), de principiul securității juridice, precum și valorificarea în condiții optime a drepturilor și a libertăților fundamentale (a se vedea Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 68). În jurisprudența sa, Curtea a stabilit că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează, iar accesibilitatea, din punct de vedere formal, are în vedere aducerea la cunoștința publică a actelor normative de rang infraconstituțional și intrarea în vigoare a acestora, care se realizează prin publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragrafele 16—20 și 26). Referitor la principiul securității raporturilor juridice, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile, pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiecții de drept vizați de măsurile de aplicare a acestei soluții (Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 92; Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României*, paragraful 33).

37. Raportând considerentele de principiu referitoare la art. 1 alin. (5) din Constituție mai sus enunțate la normele deduse controlului de constituționalitate, se constată că textele criticate se circumscriu condițiilor impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta privind calitatea legii, coroborată cu principiul securității raporturilor juridice, și dezvoltate pe cale jurisprudențială, întrucât (i) au un scop bine determinat, astfel cum Curtea a arătat mai sus, (ii) au un conținut clar și previzibil, întrucât definesc noțiunea de valoare-prag și menționează care este quantumul creanțelor, pentru a putea fi introdusă cererea de deschidere a procedurii de insolvență, (iii) sunt aduse la cunoștința subiecților ce cad sub incidența acestora prin publicarea actului normativ în discuție în Monitorul Oficial al României, Partea I, (iv) de principiu, Legea nr. 85/2014, prin conținutul său, are aplicabilitate în funcție de evoluția situației juridice a societății care este sau ar putea să intre sub incidența procedurilor insolvenței și de dinamica legislativă în materie care poate evolua, ținând seama de interesele naționale în activitatea economică, financiară și valutară și de protecția concurenței loiale. Prin urmare, nu se poate reține pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, în componentele antereferite.

38. Referitor la principiul egalității în drepturi, menționat în susținerea excepției de neconstituționalitate, printr-o jurisprudență constantă, Curtea a reținut că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Ca urmare, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 23). Principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, încălcarea principiului egalității și nediscriminării existând atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (Decizia nr. 20 din 24 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 10 aprilie 2002). Nesocotirea principiului egalității are drept consecință neconstituționalitatea discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea acestuia. Curtea a mai stabilit că discriminarea se bazează pe noțiunea de „excludere de la un drept” (Decizia nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific în cazul constatării neconstituționalității discriminării îl

reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012). În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*; Hotărârea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *D.H. și alții împotriva Republicii Cehe*, paragraful 175; Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60; Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza *Carson și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 61). Raportând considerentele de principiu mai sus enunțate la textul dedus controlului de constituționalitate, Curtea observă că, în cazul de față, prevederile legale criticate se aplică tuturor debitorilor aflați în aceeași situație juridică, astfel încât încălcarea principiului egalității în fața legii nu poate fi reținută.

39. În ceea ce privește dispozițiile art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție, Curtea reține că accesul la justiție nu este un drept absolut, putând fi limitat prin anumite condiții de formă și de fond impuse de legiuitor. Stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie, în sine, o încălcare a accesului liber la justiție, el presupunând accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului să instituie regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Aceste condiționări nu pot fi însă acceptate dacă afectează dreptul fundamental în chiar substanța sa. Prin urmare, limitările aduse dreptului fundamental sunt admisibile doar în măsura în care vizează un scop legitim și există un raport de proporționalitate între mijloacele folosite de legiuitor și scopul urmărit de acesta (Decizia Curții Constituționale nr. 176 din 24 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 27 aprilie 2005), legiuitorul fiind ținut să aducă anumite limitări orientându-se după principiul *est modus in rebus*, respectiv să fie preocupat ca exigențele instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu pună sub semnul întrebării însăși existența dreptului (Decizia Curții Constituționale nr. 39 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 12 martie 2004).

40. Aplicând considerentele de principiu în privința stabilirii anumitor condiții de formă și de fond impuse de legiuitor prin textele criticate, prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție, Curtea constată că legiuitorul nu a afectat dreptul de acces liber la justiție prin faptul că a instituit interdicția de a cere deschiderea procedurii insolvenței atunci când creanțele bugetare reprezintă mai mult de 50% din totalul declarat al creanțelor debitorului. De altfel, nu se poate recunoaște un interes legitim atunci când printr-o acțiune introdusă debitorul ar urmări, în fapt, fraudarea intereselor bugetare ale statului.

41. În ceea ce privește menționarea normelor constituționale care consacră dreptul de proprietate privată, Curtea a observat că prevederile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție garantează dreptul de proprietate și creanțelor asupra statului, iar conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat că, în temeiul art. 44 din Constituție, este de

competența legiuitorului stabilirea cadrului juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecți de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat (Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004).

42. De asemenea, potrivit art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. Dispozițiile menționate nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru reglementarea folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor. Totodată, și jurisprudența Curții (Comisiei) Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Decizia din 10 martie 1981, pronunțată în Cauza *X împotriva Belgiei*, este în sensul că procedurile legale instituite în materia insolvenței, de principiu, nu reprezintă o privire de proprietate asupra bunurilor, ci o măsură de control al folosirii acestora, în concordanță cu interesul general, potrivit art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Hotărârea din 17 iulie 2003, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Luordo împotriva Italiei*, paragraful 67). Prin urmare, în virtutea prevederilor constituționale și convenționale, de principiu, statele au o anumită marjă de apreciere cu privire la adoptarea legilor pe care le consideră necesare pentru reglementarea procedurilor de recuperare a creanțelor bugetare și de stabilire a procedurilor insolvenței și cărora li se circumscriu și prevederile criticate în prezenta cauză.

43. De altfel, orice ingerință în dreptul de proprietate poate fi justificată numai de o cauză de utilitate publică sau de un interes general. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut constant că, datorită unei cunoașteri directe a propriei societăți și a necesităților acesteia, autoritățile naționale se află, în principiu, într-o poziție mai adecvată decât instanța internațională pentru a stabili ce anume este „de utilitate publică”. În consecință, în cadrul mecanismului de protecție creat de Convenție, este de competența acestora să se pronunțe primele cu privire la existența unei probleme de interes general. Prin urmare, autoritățile naționale beneficiază, în această privință, de o anumită marjă de apreciere, ca și în alte domenii asupra cărora funcționează garanțiile Convenției. În plus, noțiunea de *utilitate publică* este o noțiune amplă în sine. Considerând normal ca legiuitorul să dispună de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului respectă modul în care acesta percepe imperatiile „utilității publice”, cu excepția cazului în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil [Hotărârea din 12 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Zvolsky și Zvolska împotriva Republicii Cehe*, paragraful 67; Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României* (cererile nr. 44.232/11 și 44.605/11), paragraful 19].

44. Totodată, astfel cum a statuat și instanța europeană, o măsură care reprezintă o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor trebuie să păstreze un „echilibru just” între cerințele de interes general ale comunității și imperatiile apărării drepturilor fundamentale ale individului. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de orice măsură prin care o persoană este privată de proprietatea sa. Curtea Europeană a Drepturilor Omului, controlând totodată respectarea acestei cerințe, îi recunoaște

statului o largă marjă de apreciere atât pentru a alege modalitățile de punere în aplicare, cât și pentru a hotărî dacă consecințele acestora sunt motivate, în interesul general, de preocuparea de a atinge obiectivul legii în cauză [Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României* (cererile nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11), paragraful 20].

45. De asemenea, Curtea Constituțională învederează că dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, potrivit cărora statul are obligația să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, se traduc prin obligația constituțională a statului de a veghea la protejarea intereselor sus-menționate în vederea asigurării stabilității sale economice și financiare (Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011). Drepturile fundamentale consacrate prin Constituție nu au o existență abstractă, ele exercitându-se în corelare și coroborare cu celelalte prevederi constituționale. Această interdependență funcțională determină atât cadrul în care aceste drepturi se exercită, cât și conținutul material concret al acestora. A nu lua în considerare prevederile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție ar echivala cu convertirea unor drepturi esențialmente normative de natură constituțională în concepte filosofice abstracte. Prin urmare, drepturile fundamentale sunt influențate de principiile de bază care călăuzesc însăși existența statului, iar conținutul lor normativ ține cont de această situație. Desigur, numai Curtea Constituțională este cea competentă să aprecieze asupra acestui conținut, întrucât este garantul supremației Constituției și unica autoritate de jurisdicție constituțională din România [a se vedea, în acest sens, art. 142 alin. (1) din Constituție, precum și art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992]. De asemenea, conținutul drepturilor și libertăților fundamentale astfel stabilit determină însuși nivelul de protecție pe care Constituția îl garantează acestora. Astfel, în cazul de față, rațiunea pe care actul normativ se întemeiază face ca reglementarea legală dedusă controlului de constituționalitate să ofere cadrul juridic necesar protejării intereselor naționale în activitatea economică și financiară, în concordanță cu exigența prevăzută de art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 272 din 23 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 4 septembrie 2013).

46. În ceea ce privește mențiunile formulate în motivarea excepției de neconstituționalitate potrivit cărora administratorii statuari, debitorul persoană fizică ori reprezentantul legal al persoanei juridice debitoare ar putea intra sub incidența altor norme și ar putea fi supuși unor sancțiuni de ordin fiscal și/sau penal, Curtea reține că, atât timp cât au făcut demersurile prevăzute, dar și permise de lege, aceștia nu sunt supuși sancțiunilor invocate.

47. În ceea ce privește dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, se observă că acestea nu au incidență în cauză, nefiind aplicabilă ipoteza prevăzută de normele constituționale invocate, deoarece prevederile criticate nu reglementează cu privire la restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale (Decizia nr. 267 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 25 august 2020) în sensul prevăzut de textul constituțional, ci definește noțiunea de valoare-prag a creanțelor pentru a putea fi introdusă cererea de deschidere a procedurii de insolvență.

48. Distinct de acestea, cu privire la aspectele învederate prin notele scrise și prin care se prezintă situațiile particulare ale spețelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești (spre exemplu, faza procedurii de insolvență în care se află societățile, starea financiară etc.), se constată că acestea sunt chestiuni ce țin de interpretarea și aplicarea legii, iar Curtea Constituțională se poate pronunța numai asupra conformității unui text de lege cu prevederile și principiile Constituției.

49. În ceea ce privește conținutul și întinderea celor două noțiuni cuprinzătoare, respectiv interpretarea și aplicarea legii, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009), în speța de față, cu privire la chestiuni ce țin de creanțele curente și creanțele bugetare, în funcție de natura lor și de cadrul legislativ aplicabil — fie procedura fiscală, fie procedura insolvenței, fie ambele coroborate sau prin derogare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 38 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 7 iunie 2018).

50. Printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la competența exclusivă a instanțelor judecătorești de a soluționa probleme care țin de interpretarea și/sau aplicarea legii. Astfel, prin Decizia nr. 504 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 22 decembrie 2014, paragraful 14, Curtea s-a pronunțat în sensul că, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, aceasta asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv

al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție. Astfel, spre exemplu, în virtutea acestor prevederi constituționale, prin Decizia nr. 49 din 14 octombrie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1010 din 16 decembrie 2019, instanța supremă a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, „cerința referitoare la cuantumul creanțelor bugetare mai mic de 50% din totalul declarat al creanțelor debitorului nu este aplicabilă pentru cererile de deschidere a procedurii insolvenței formulate de lichidatorul numit în procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 31/1990”.

51. Întrucât nu s-a constatat încălcarea unei norme sau a unui principiu cuprins în Constituție, care să atragă implicit afectarea principiului statului de drept, nu se poate reține nici pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală (pentru identitate de rațiune, a se vedea Decizia nr. 104 din 6 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 mai 2018, paragrafele 73 și 75).

52. Față de cele prezentate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, în raport cu prevederile constituționale și convenționale menționate în susținerea acesteia, urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

53. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Global Construction Details — S.R.L. din București în Dosarul nr. 34.095/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă, de Societatea Atlanta Games — S.R.L. din București în Dosarul nr. 23.372/3/2019 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă, de Societatea Gorconstruct — S.R.L. din Suceava, precum și de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 1.324/86/2019 al Tribunalului Suceava — Secția a II-a civilă, de Societatea Arbas Top Company — S.R.L. din București în Dosarul nr. 39.092/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă, de către instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 2.261/86/2019 al Tribunalului Suceava — Secția a II-a civilă, de Societatea Blănari — S.R.L. din localitatea Băișești, comuna Cornu Luncii, județul Suceava, în Dosarul nr. 555/86/2019/a1 al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, de Societatea Euronet Business Concept — S.R.L. din București în Dosarul nr. 14.895/4/2019 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă, de Societatea Pendin Gomme — S.R.L. din Galați, precum și de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 3.794/121/2019 al Curții de Apel Galați — Secția a II-a civilă și de Melania Nergheș, persoană fizică autorizată, în Dosarul nr. 3.230/107/2019 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a V-a civilă, Tribunalului București — Secția a VII-a civilă, Tribunalului Suceava — Secția a II-a civilă, Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, Curții de Apel Galați — Secția a II-a civilă și Curții de Apel Alba Iulia — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 septembrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind acordarea de sprijin și asistență umanitară de către statul român cetățenilor străini sau apatrizilor aflați în situații deosebite, proveniți din zona conflictului armat din Ucraina

Întrucât, chiar și după o perioadă de doi ani de la declanșarea conflictului dintre Federația Rusă și Ucraina, peisajul de instabilitate și incertitudine cauzate de război subzistă,

luând în considerare disponibilitatea României de a găsi soluții pentru integrarea cetățenilor ucraineni care s-au refugiat în țara noastră încă de la declanșarea conflictului armat și preocuparea de a susține în continuare demersurile pentru asigurarea de sprijin și asistență umanitară acestei categorii vulnerabile,

ținând cont de prelungirea măsurii privind protecția temporară acordată persoanelor strămutate din Ucraina până la 4 martie 2025, astfel cum este menționată la art. 2 din Decizia de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului din 4 martie 2022 de constatare a existenței unui aflus masiv de persoane strămutate din Ucraina în înțelesul art. 5 din Directiva 2001/55/CE și având drept efect introducerea unei protecții temporare,

având în vedere concluziile reuniunilor grupului de lucru privind situația refugiaților din zona conflictului armat din Ucraina în sensul în care se impun modificări de urgență ale cadrului normativ actual, astfel încât statul român să poată oferi în mod eficient și efectiv asistență acestei categorii vulnerabile de persoane, prin măsuri din domeniul social, medical, educațional etc.,

ținând cont de necesitatea asigurării finanțării acțiunilor de sprijin în gestionarea crizei umanitare prin asigurarea utilităților de primă necesitate și a condițiilor de acordare a asistenței medicale, a accesului la tratament și a accesului la servicii sociale cetățenilor străini și apatrizi proveniți din Ucraina aflați în situații de risc imediat,

întrucât oferirea asistenței umanitare, implicat prin respectarea drepturilor fundamentale ale omului, precum dreptul la viață și ocrotirea sănătății, reprezintă un angajament și un deziderat al statului român pe plan internațional, un imperativ moral, precum și o manifestare a solidarității României față de contextele fragile,

deoarece este necesară identificarea de soluții pentru a facilita accesul cetățenilor ucraineni pe piața muncii din România, prin crearea cadrului necesar pentru ca aceștia să își poată asigura o sursă de venit din munca prestată, fapt care are ca efect direct o mai bună integrare a acestora în perioada în care sunt nevoiți să rămână pe teritoriul României,

ținând cont de actualul context internațional creat de războiul din Ucraina, care impune, pe de o parte, continuarea măsurilor de sprijin și asistență umanitară pentru persoanele care provin din zona de conflict armat din Ucraina, intrate pe teritoriul țării noastre, prin facilitarea incluziunii acestora potrivit domeniilor de intervenție și măsurilor aferente acestora, iar, pe de altă parte, crearea unui cadru normativ pentru persoanele care beneficiază de sistemul de protecție și asistență umanitară existent,

apreciind că reglementarea acestei situații deosebite este posibilă doar pe calea unei intervenții normative urgente, întrucât aspectele vizate constituie o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, extraordinară, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol interesul public și angajamentele internaționale și a cărei reglementare nu poate fi amânată, se impune adoptarea de măsuri imediate prin ordonanță de urgență.

Deoarece toate aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență, extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și noțiunile folosite au următorul înțeles:

1. *protecție internațională și protecție temporară* — protecția acordată străinilor potrivit Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare;

2. *utilități de primă necesitate* — hrană, îmbrăcăminte, materiale de igienă personală, care se asigură în cuantumul prevăzut la art. 55 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.251/2006, cu modificările și completările ulterioare;

3. *beneficiar* — cetățean străin sau apatrid care provine din zona conflictului armat din Ucraina și obține permisul de protecție temporară începând cu data de 1 iulie 2024 pe teritoriul României și care nu este solicitant de azil, inclusiv beneficiar al Deciziei de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului din 4 martie 2022 de constatare a existenței unui aflus masiv de persoane strămutate din Ucraina în înțelesul art. 5 din Directiva 2001/55/CE și având drept efect introducerea unei protecții temporare, denumită în continuare *Decizia de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului*;

4. *beneficiar anterior* — cetățean străin sau apatrid care provine din zona conflictului armat din Ucraina și intră în România și care nu este solicitant de azil, inclusiv beneficiar al

Deciziei de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului, care a obținut permisul de protecție temporară sau care a beneficiat de sprijin și asistență umanitară pe teritoriul României anterior datei de 1 iulie 2024 conform prevederilor Ordonanței de urgență nr. 15/2002 privind acordarea de sprijin și asistență umanitară de către statul român cetățenilor străini sau apatrizilor aflați în situații deosebite, proveniți din zona conflictului armat din Ucraina, cu modificările și completările ulterioare, precum și beneficiarii prevăzuți la pct. 3, după expirarea termenului prevăzut la art. 3 alin. (2) din prezenta ordonanță de urgență;

5. *familie* — grupul de persoane format din soți, părinte/părinți și/sau copiii minori ai acestora sau copii majori pe care au obligația să îi întrețină, dacă se află în continuarea studiilor și până la terminarea acestora, dar fără a depăși vârsta de 26 de ani, precum și persoana cu care este cazat copilul minor conform prevederilor art. 136 alin. (2) lit. a), b) și d) din Legea nr. 122/2006 privind azilul, cu modificările și completările ulterioare, care are în creștere și îngrijire unul sau mai mulți copii minori;

6. *persoană singură* — persoana care are împlinită vârsta de 18 ani la data la care intră pe teritoriul României și care provine din zona conflictului armat din Ucraina;

7. *audient* — elevul școlarizat în sistemul de învățământ din zona conflictului armat din Ucraina, care își continuă, la cererea părintelui sau a reprezentantului elevului minor, a elevului major

sau a autorității competente, parcursul școlar într-o unitate de învățământ din sistemul de învățământ românesc și este înscris în cataloage provizorii, până la echivalarea studiilor și susținerea eventualelor diferențe;

8. *minor neînsoțit* — cetățeanul străin sau apatridul sub vârsta de 18 ani, provenit din zona conflictului armat din Ucraina, care a sosit pe teritoriul României neînsoțit de niciunul dintre părinții săi sau de un alt reprezentant ori care nu se găsește sub supravegherea legală a unei alte persoane;

9. *reprezentantul minorului* — una dintre persoanele prevăzute la art. 136 alin. (2) lit. a), b) și d) din Legea nr. 122/2006;

10. *dreptul la asistență medicală de urgență și prim ajutor calificat* — dreptul de a primi gratuit asistență medicală și tratament corespunzător, prin sistemul național de asistență medicală de urgență și de prim ajutor calificat, în conformitate cu prevederile titlului IV din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

11. *însoțitor al persoanei cu dizabilități* — persoană care asigură îngrijirea personală, respectiv ajutorul pentru efectuarea activităților de bază și instrumentale ale vieții zilnice pentru persoana care și-a pierdut total sau parțial autonomia funcțională.

Art. 2. — (1) Cetățenii străini sau apatrizii care provin din zona conflictului armat din Ucraina și intră în România pentru prima dată de la declanșarea acestuia, începând cu data de 1 iulie 2024, au dreptul, ca măsură de asistență de prim răspuns, la cazare în taberele temporare de cazare și asistență umanitară.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) au dreptul, pe perioada staționării în taberele temporare de cazare, la:

a) utilități de primă necesitate;

b) asistență medicală de urgență și prim ajutor calificat.

(3) Asigurarea utilităților de primă necesitate se realizează de către Inspectoratul General pentru Situații de Urgență și, după caz, de către inspectoratele județene pentru situații de urgență/Inspectoratul pentru Situații de Urgență București—Ilfov.

(4) Cheltuielile ocazionate cu utilitățile de primă necesitate, precum și cele necesare funcționării taberelor temporare de cazare și asistență umanitară se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, aprobat potrivit legii.

Art. 3. — (1) Beneficiarii au dreptul la o sumă forfetară lunară, pentru acoperirea cheltuielilor de cazare, acordată din bugetul inspectoratelor județene pentru situații de urgență/Inspectoratului pentru Situații de Urgență București—Ilfov.

(2) Drepturile prevăzute la alin. (1) se acordă pe o singură perioadă de 3 luni consecutive, începând cu data de 1 iulie 2024. Termenul se calculează de la data intrării beneficiarilor pe teritoriul României. Nedepunerea cererii de acordare a sumelor forfetare în primele 3 luni de la intrarea în România nu atrage decăderea din drept a solicitantului pentru următoarele luni.

(3) Cuantumul, condițiile și mecanismul de acordare a sumei forfetare se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(4) Sumele forfetare prevăzute la alin. (1) se acordă pentru fiecare beneficiar, respectiv familie sau persoană singură, în cazul în care nu există familie.

(5) Dispozițiile alin. (1) se aplică inclusiv beneficiarilor cazați în alte locații stabilite de comitetele județene/al municipiului București pentru situații de urgență.

(6) Dispozițiile alin. (1)—(5) nu se aplică persoanelor care solicită ori beneficiază de protecție internațională și nici celor cazate în taberele temporare de cazare și asistență umanitară.

(7) În scopul facilitării acordării sumelor forfetare prevăzute la alin. (1), precum și pentru prevenirea acordării de sume forfetare multiple pentru același beneficiar, Serviciul de Telecomunicații Speciale utilizează și actualizează o aplicație informatică care este pusă la dispoziția autorităților competente, conform mecanismului stabilit prin hotărârea Guvernului prevăzută la alin. (3).

(8) Tipurile de date care se introduc în aplicația informatică prevăzută la alin. (7), precum și măsurile administrative de organizare, funcționare și utilizare a acestora se stabilesc prin hotărârea Guvernului prevăzută la alin. (3).

(9) Prin derogare de la prevederile art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, pentru finanțarea cheltuielilor generate de acordarea asistenței umanitare prevăzute la art. 2 alin. (4), art. 3 și art. 26 alin. (4) din prezenta ordonanță de urgență, la solicitarea Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, prin hotărâre a Guvernului, sunt asigurate sumele necesare din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului.

Art. 4. — (1) Beneficiarii și beneficiarii anteriori au dreptul de a fi incluși în programele naționale de sănătate publică.

(2) Beneficiarii și beneficiarii anteriori care necesită servicii medicale, materiale sanitare, medicamente și dispozitive medicale, altele decât cele prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. b), beneficiază de pachetul de servicii de bază prevăzut în contractul-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale, medicamentelor și dispozitivelor medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate și în normele de aplicare ale acestuia, precum și de medicamentele, materialele sanitare, dispozitivele medicale și serviciile medicale cuprinse în programele naționale de sănătate curative, ca și asigurații români, fără plata contribuției de asigurări sociale de sănătate, a contribuției personale pentru medicamentele acordate în tratamentul ambulatoriu și cu scutire de la coplată.

(3) Pentru persoanele prevăzute la alin. (2), serviciile medicale în asistență medicală ambulatorie de specialitate pentru specialitățile clinice cuprinse în pachetul de servicii de bază se acordă fără a fi necesară prezentarea biletului de trimitere.

(4) Furnizorii de servicii medicale, materiale sanitare, medicamente și dispozitive medicale aflați în relații contractuale cu casele de asigurări de sănătate, inclusiv pentru programele naționale de sănătate curative, sunt obligați să înregistreze în aplicația informatică pusă la dispoziție de Casa Națională de Asigurări de Sănătate persoanele prevăzute la alin. (1) și să păstreze copii de pe documentele de identitate și de protecție temporară.

(5) Furnizorii au obligația să întocmească evidențe distincte pentru serviciile medicale, materialele sanitare, medicamentele sau dispozitivele medicale acordate persoanelor prevăzute la alin. (1) și pentru care întocmesc facturi distincte. Facturile și documentele justificative, în formatul solicitat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, însoțite de copii ale documentelor de identitate și de protecție temporară sau copii ale documentelor medicale de la nivelul furnizorilor, pentru persoanele care nu dețin documente de identitate, sunt raportate lunar caselor de asigurări de sănătate cu care sunt în relație contractuală în vederea decontării.

(6) Asumarea serviciilor medicale, materialelor sanitare, medicamentelor, dispozitivelor medicale acordate de furnizori se face prin semnătură electronică extinsă/calificată potrivit legislației naționale și a Uniunii Europene în vigoare privind serviciile de încredere, respectiv Regulamentului (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE, Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată, cu completările ulterioare, și Normelor tehnice și metodologice pentru aplicarea Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.259/2001, cu modificările ulterioare. Serviciile medicale, materialele sanitare, medicamentele, dispozitivele medicale înregistrate offline se transmit în platforma informatică din asigurările de sănătate în maximum 3 zile

lucrătoare de la data acordării acestora. La stabilirea acestui termen nu se ia în calcul ziua acordării serviciilor medicale și acesta se împlinește în a treia zi lucrătoare de la această dată. Serviciile medicale, materialele sanitare, medicamentele, dispozitivele medicale din pachetele de bază, respectiv din programele naționale de sănătate curative, acordate în alte condiții decât cele prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, nu se decontează furnizorilor de către casele de asigurări de sănătate.

(7) Casele de asigurări de sănătate sunt obligate să întocmească evidențe distincte pentru serviciile medicale, materialele sanitare, medicamentele sau dispozitivele medicale acordate persoanelor prevăzute la alin. (2) și să deconteze furnizorilor contravaloarea acestora, cu respectarea prevederilor alin. (3)—(6).

(8) Persoanele prevăzute la alin. (2), în condițiile în care realizează venituri asupra cărora se calculează și datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate, potrivit dispozițiilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, au obligația plății acesteia în aceleași condiții ca și asigurații români.

(9) Prevederile alin. (8) se aplică pentru veniturile realizate începând cu data de 1 ianuarie 2025.

Art. 5. — (1) Cheltuielile generate de măsurile prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. b) și art. 4 alin. (1) se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății.

(2) Cheltuielile generate de măsurile prevăzute la art. 4 alin. (2), inclusiv pentru contribuția personală pentru medicamentele acordate în tratamentul ambulatoriu, se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, prin transferuri către bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

(3) Contravaloarea prescripției medicale, inclusiv a contribuției personale, pentru medicamentele acordate în tratamentul ambulatoriu persoanelor prevăzute la art. 4 alin. (2) se decontează furnizorilor de medicamente care se află în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate în termenele prevăzute de contractul-cadru și legislația aplicabilă programelor de sănătate curative, pe baza facturilor și documentelor justificative.

(4) La stabilirea depășirii valorii anuale a bugetului de referință potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (17) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 184/2015, cu modificările și completările ulterioare, nu se ia în calcul valoarea consumului de medicamente aferent persoanelor prevăzute la art. 4 alin. (2) care au beneficiat de medicamente ce fac obiectul contractelor cost-volum-rezultat și au înregistrat rezultat medical.

(5) La regularizarea anuală a contribuției datorate, potrivit dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 184/2015, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea numărului unic de pacienți eligibili efectiv tratați pe parcursul derulării unui contract cost-volum nu se iau în calcul persoanele prevăzute la art. 4 alin. (2) care au beneficiat de medicamente ce fac obiectul acestuia.

(6) Pentru serviciile medicale, medicamentele și dispozitivele medicale din pachetul de bază, precum și pentru medicamentele, materialele sanitare, dispozitivele medicale și serviciile cuprinse în programele naționale de sănătate curative, acordate persoanelor prevăzute la art. 4 alin. (2), sumele contractate cu casele de asigurări de sănătate se suplimentează după încheierea lunii în care au fost acordate, prin acte adiționale.

(7) Prin derogare de la prevederile art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și

completările ulterioare, pentru finanțarea cheltuielilor generate de acordarea asistenței umanitare prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, precum și pentru finanțarea cheltuielilor aferente acordării protecției temporare conform Deciziei de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului, la solicitarea ordonatorilor principali de credite, prin hotărâre a Guvernului, pot fi asigurate sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pentru finanțarea unor cheltuieli urgente și neprevăzute apărute în timpul exercițiului bugetar.

(8) Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă, la propunerea ordonatorilor principali de credite, modificările corespunzătoare în volumul și structura bugetelor care urmează a se suplimenta potrivit alin. (7).

(9) Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă modificările corespunzătoare în volumul și structura veniturilor și cheltuielilor bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate în vederea majorării cu sumele transferate din bugetul Ministerului Sănătății, conform alin. (2), la propunerea Ministerului Sănătății.

Art. 6. — (1) Minorii neînsoțiți beneficiază de protecția specială prevăzută în Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În aplicarea legislației naționale și internaționale, procedura de cooperare între autorități privind intrarea, înregistrarea, tranzitul, șederea, precum și asigurarea protecției drepturilor minorilor neînsoțiți se aprobă prin ordin comun al ministrului familiei, tineretului și egalității de șanse, al ministrului afacerilor interne, al ministrului educației naționale, al ministrului sănătății și al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației.

(3) Prin derogare de la prevederile art. VI din Legea nr. 191/2022 pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, pentru minorii neînsoțiți, plasamentul poate fi dispus și în servicii de tip rezidențial organizate pentru un număr mai mare de copii raportat la cel prevăzut la art. 123 din Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Prin derogare de la prevederile art. VII din Legea nr. 191/2022, serviciile de tip rezidențial în care sunt plasați minori neînsoțiți pot funcționa până la returnarea acestora în țara de origine.

(5) Prin derogare de la prevederile art. 62 alin. (2) din Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, plasamentul minorilor neînsoțiți poate fi dispus și la o persoană adultă care provine din zona conflictului armat din Ucraina și care beneficiază de măsura de protecție temporară stabilită în condițiile Legii nr. 122/2006, dacă aceasta îndeplinește condițiile materiale și garanțiile morale pentru a primi un copil în plasament.

(6) Pentru implementarea prevederilor alin. (5), președintele Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție poate emite instrucțiuni publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 7. — (1) Minorii care provin din zona conflictului armat din Ucraina și intră în România și care nu sunt solicitanți ori beneficiari de protecție internațională, inclusiv beneficiari ai Deciziei de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului, care au obținut permisul de protecție temporară sau care beneficiază de sprijin și asistență umanitară pe teritoriul României au următoarele drepturi în domeniul educației:

a) dreptul la educație în unitățile de învățământ din România în aceleași condiții și cu finanțare din aceleași bugete ca pentru antepreșcolarii, preșcolarii și elevii cetățeni ai statului român;

b) dreptul la cazare gratuită în internatele școlare, alocație zilnică de hrană și de alocație pentru rechizite școlare, cazarmament, îmbrăcăminte și încălțăminte.

(2) Finanțarea cheltuielilor pentru drepturile prevăzute la alin. (1) se asigură din aceleași bugete și în același quantum ca și pentru elevii cetățeni ai statului român.

Art. 8. — (1) În vederea respectării drepturilor prevăzute la art. 7, Ministerul Educației, prin inspectoratele școlare județene/Inspectoratul Școlar al Municipiului București, asigură înscrierea tuturor minorilor menționați la art. 7 alin. (1) în sistemul de învățământ românesc, prin asigurarea resursei umane necesare desfășurării activităților didactice din bugetul Ministerului Educației.

(2) În situația în care resursa umană este insuficientă, prin derogare de la prevederile art. 165, 176, 177, 181, 207 și 208 din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare, activitatea didactică în învățământul preuniversitar și activitatea de consiliere școlară pot fi realizate pe perioadă determinată de cel mult un an școlar de:

- a) studenții din universitățile de stat/particulare din România;
- b) cadre didactice pensionate;
- c) cetățenii ucraineni care și-au echivalat studiile, care au

obținut drept de exercitare a profesiei de cadru didactic pe teritoriul României și care cunosc limba română la nivelul C1 din Cadrul european comun de referințe pentru limbi, atestat prin certificat de competență lingvistică eliberat de instituții de învățământ superior sau instituții special acreditate în domeniu.

(3) Prin derogare de la prevederile art. 23 din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, coroborate cu prevederile art. 248 alin. (16) din aceeași lege, minorii prevăzuți la art. 7 sunt integrați în formațiuni de studiu/grupe/clase indiferent de numărul de elevi cuprinsi în acestea.

(4) Procedura de înscriere a minorilor prevăzuți la art. 7 ca audienți la cursurile unităților de învățământ este stabilită prin ordin al ministrului educației publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului act normativ.

(5) În vederea intrării în colectivitate în cadrul unităților de învățământ preuniversitar, minorii menționați la art. 7 beneficiază de examinarea stării de sănătate în unitățile de învățământ conform legislației în vigoare și li se eliberează un document medical pentru înscrierea în colectivitate. În situația în care nu sunt vaccinați, aceștia pot beneficia de schema de vaccinare conform Programului național de vaccinare derulat de Ministerul Sănătății.

(6) Ulterior dobândirii statutului de audienți, minorii prevăzuți la art. 7 au următoarele drepturi:

a) dreptul de a participa la activitățile educative din cadrul unităților de învățământ preuniversitar și la activitățile extracurriculare din cadrul cercurilor constituite la nivelul palatelor și cluburilor copiilor. Participarea la activitățile extracurriculare nu este condiționată de calitatea de audient;

b) dreptul de școlarizare în unități complexe de asistență medicală, de tip spital, în conformitate cu prevederile legale, pentru elevii care sunt nedeplasabili din cauza unei dizabilități, respectiv pentru elevii care suferă de boli cronice sau care au afecțiuni pentru care sunt spitalizați pe o perioadă mai mare de 4 săptămâni;

c) dreptul de a beneficia de facilitățile pentru transport local în comun, de suprafață, naval și subteran, precum și pentru transportul intern auto, feroviar, naval și fluvial, pe tot parcursul anului calendaristic, similar cu elevii înmatriculați în unitățile de învățământ preuniversitar din România, drepturi care se asigură din aceleași bugete ca și pentru elevii statului român;

d) dreptul la alocarea unor alimente de bază acordate prin programele sociale aflate în derulare, în învățământul primar și gimnazial;

e) dreptul de a beneficia de burse școlare în aceleași condiții ca cetățenii români, în conformitate cu metodologia aprobată prin ordin al ministrului educației;

- f) costurile aferente sunt suportate din bugetul de stat.

(7) Minorii prevăzuți la art. 7 înscriși ca audienți pot dobândi calitatea de elev în România după recunoașterea sau echivalarea de către inspectoratele școlare județene/Inspectoratul Școlar al Municipiului București, respectiv de către Ministerul Educației a studiilor urmate în străinătate și, după caz, după susținerea examenelor de diferență stabilite în cadrul procedurii de echivalare, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

Art. 9. — (1) La nivelul inspectoratelor școlare județene/Inspectoratului Școlar al Municipiului București se constituie o comisie pentru coordonarea activității de repartizare a preșcolarilor/elevilor la unitățile de învățământ în care pot desfășura activități educaționale, precum și în instituțiile în care beneficiază de asistență psihopedagogică și consiliere, al cărei președinte este inspectorul școlar general sau un inspector școlar general adjunct.

(2) Componența și procedura de organizare și funcționare a comisiei prevăzute la alin. (1) se aprobă prin ordin al ministrului educației.

Art. 10. — (1) În vederea asigurării dreptului la educație, direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv ale sectoarelor municipiului București, cu sprijinul Inspectoratului General pentru Imigrări, comunică inspectoratelor școlare județene, respectiv Inspectoratului Școlar al Municipiului București lista minorilor neînsoțiți aflați pe teritoriul României care provin din zona conflictului armat din Ucraina.

(2) Lista prevăzută la alin. (1) trebuie să conțină cel puțin următoarele informații: numele și prenumele, vârsta, nivelul de învățământ, limba în care poate comunica minorul, locul în care acesta este cantonat, precum și mențiuni referitoare la documente de identitate/studii aflate în posesia minorului, după caz.

Art. 11. — Comisia constituită în condițiile art. 9 adoptă deciziile privind repartizarea minorilor neînsoțiți care provin din zona conflictului armat din Ucraina către unitatea de învățământ, în vederea asigurării dreptului la educație, având la bază lista prevăzută la art. 10 alin. (2), transmisă de direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv ale sectoarelor municipiului București, cu sprijinul Inspectoratului General pentru Imigrări, și menține legătura cu direcțiile generale în vederea acordării suportului necesar asigurării dreptului la educație, protecție și asistență socială.

Art. 12. — (1) La nivelul fiecărui județ și, după caz, la nivelul fiecărui sector al municipiului București se constituie Grupul operativ pentru minori neînsoțiți, fără personalitate juridică, denumit în continuare *Grupul operativ*, care are rolul de a identifica rapid măsura cea mai adecvată pentru protecția minorului neînsoțit.

(2) Grupul operativ este compus din reprezentanți ai direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv a sectoarelor municipiului București, ai inspectoratului școlar județean/Inspectoratului Școlar al Municipiului București, ai direcției de sănătate publică județene/Direcției de Sănătate Publică a Municipiului București și ai organizațiilor neguvernamentale sau, după caz, și ai organismelor internaționale. Regulamentul de organizare și funcționare și atribuțiile Grupului operativ pentru minorii neînsoțiți se aprobă prin ordin comun al ministrului familiei, tineretului și egalității de șanse, al ministrului educației și al ministrului sănătății.

(3) Coordonarea Grupului operativ este asigurată de un reprezentant cu funcție de conducere din partea direcției generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv a sectoarelor municipiului București.

(4) La activitățile Grupului operativ pot participa, la invitația coordonatorului, reprezentanți ai altor instituții relevante pe plan local, a căror intervenție poate sprijini instrumentarea cazurilor minorilor neînsoțiți care intră pe teritoriul României.

Art. 13. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 2 din Legea nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, republicată, cu

modificările și completările ulterioare, beneficiază de alocația de stat pentru copii și copiii beneficiarilor, precum și ai beneficiarilor anteriori, dacă permisul de ședere temporară are înscrisă o adresă. Adresa prevăzută în permisul de ședere temporară se asimilează domiciliului sau reședinței.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 61/1993, republicată, cu modificările și completările ulterioare, alocația de stat se acordă și în situația în care copiii prevăzuți la alin. (1) se află pe teritoriul României însoțiți de un singur părinte ori care se află în îngrijirea unui reprezentant.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1) și (2), alocația de stat pentru copii se acordă pe bază de cerere însoțită de copia permisului de ședere temporară în termen de valabilitate, precum și de o declarație pe propria răspundere prin care certifică faptul că minorul se află în întreținerea părintelui sau a reprezentantului acestuia. Modelul declarației se stabilește prin ordin al ministrului muncii și solidarității sociale, la propunerea Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială, în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. În cazul în care persoana deține documente doveditoare privind calitatea de reprezentant al minorului eliberate de autoritățile din România, prezintă copie și după aceste documente.

(4) Cererea și documentele doveditoare prevăzute la alin. (3) se depun la unitatea administrativ-teritorială pe a cărei rază se află adresa înscrisă în permisul de ședere temporară. Dreptul la alocația de stat pentru copii se stabilește cu luna următoare depunerii cererii.

(5) Plata alocației de stat pentru copii se efectuează în funcție de înscrisurile din cuprinsul permisului de ședere temporară și de opțiunea părintelui/reprezentantului, după cum urmează:

a) la domiciliu sau reședință, pe bază de mandat poștal, ori în cont bancar în cazul în care permisul de ședere temporară conține o adresă completă;

b) doar în cont bancar în cazul în care permisul de ședere temporară conține o adresă incompletă.

(6) Celelalte prevederi ale Legii nr. 61/1993, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

(7) Părinții sau, după caz, reprezentanții minorilor au obligația ca, din 3 în 3 luni, începând cu luna depunerii cererii, să dovedească faptul că locuiesc la adresa înscrisă în permisul de ședere temporară prin depunerea unei declarații pe propria răspundere la agenția pentru plăți și inspecție socială județeană, respectiv a municipiului București care efectuează plata dreptului, fie prin mijloace electronice, fie prin înregistrare la sediul acesteia. Modelul declarației se stabilește prin ordin al ministrului muncii și solidarității sociale, la propunerea Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială, în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(8) Neprezentarea de către părinte sau reprezentantul minorului a declarației pe propria răspundere prevăzute la alin. (7) atrage după sine suspendarea plății alocației de stat pentru copii.

(9) În situația prevăzută la alin. (8), reluarea plății alocației de stat pentru copii se face începând cu luna următoare prezentării declarației prevăzute la alin. (7).

Art. 14. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 12 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, aprobată prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care permisul de ședere temporară al beneficiarului sau al beneficiarului anterior conține o adresă completă, aceasta se asimilează domiciliului sau reședinței, în vederea acordării drepturilor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, aprobată prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pentru stabilirea cuantumului indemnizației prevăzute la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010,

aprobată prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare, se iau în calcul numai veniturile realizate în România, de natura celor prevăzute la art. 3 din același act normativ.

(3) Indemnizația prevăzută la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, aprobată prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare, se acordă cu respectarea prevederilor art. 12 alin. (6) și (7) din același act normativ.

(4) În situația în care cel de-al doilea părinte nu se află pe teritoriul României sau acesta nu îndeplinește condițiile de acordare a indemnizației pentru creșterea copiilor, prevederile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, aprobată prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică.

(5) În vederea urmării respectării condiției prevăzute la alin. (3), prevederile art. 13 alin. (7)—(9) se aplică în mod corespunzător.

Art. 15. — (1) Persoanele singure care au în creștere sau îngrijire un copil de până la 2 ani, respectiv 3 ani, în cazul copilului cu handicap, după perioada prevăzută la art. 3 alin. (2), au dreptul la un sprijin lunar pentru creșterea copilului în cuantum egal cu nivelul minim al indemnizației pentru creșterea copiilor prevăzută la art. 2 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, aprobată prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Indemnizația prevăzută la alin. (1) se acordă la cererea părintelui sau a reprezentantului copilului, depusă la agenția pentru plăți și inspecție socială județeană, respectiv a municipiului București în a cărei rază se află domiciliul/reședința înscrisă în permisul de ședere temporară. Cererea se poate depune fizic la sediul agenției pentru plăți și inspecție socială județene, respectiv a municipiului București sau prin mijloace electronice.

(3) Cererea prevăzută la alin. (2) se completează potrivit modelului aprobat prin ordinul prevăzută la art. 13 alin. (7) și este însoțită de copia actelor de identitate ale părinților/reprezentanților minorului și a certificatelor de naștere ale copiilor.

(4) Indemnizația se acordă începând cu luna următoare depunerii cererii și încetează, după caz, în luna următoare împlinirii de către copil a vârstei de 2 ani sau 3 ani în cazul copilului cu handicap.

(5) Prevederile art. 13 alin. (7)—(9) se aplică în mod corespunzător și în situația acordării indemnizației prevăzute la alin. (1).

Art. 16. — (1) Persoanele cu dizabilități, însoțite sau neînsoțite, care provin din zona conflictului armat din Ucraina și intră în România, pentru a avea acces la drepturile prevăzute de Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au obligația de a se înregistra în evidențele direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv ale sectoarelor municipiului București.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) beneficiază, la cerere, în mod gratuit, de serviciile sociale din centrele prevăzute la art. 51 alin. (3) din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Însoțitorii acestor persoane beneficiază, în aceleași condiții, de servicii sociale împreună cu acestea.

(3) Procedura de acordare a serviciilor sociale pentru persoanele prevăzute la alin. (1) se stabilește prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(4) Persoanele prevăzute la alin. (1) pot beneficia de drepturile prevăzute de Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă dobândesc un certificat de încadrare în grad de handicap eliberat de autoritățile române, pe baza criteriilor medicopsihosociale, aprobate prin ordin comun al ministrului muncii și solidarității sociale și al ministrului sănătății, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului act normativ.

(5) Prin derogare de la prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru persoanele prevăzute la alin. (1), adresa înscrisă în permisul de ședere temporară se asimilează domiciliului sau reședinței.

(6) În vederea acordării drepturilor potrivit alin. (4), persoanele prevăzute la alin. (1) solicită direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv ale sectoarelor municipiului București evaluarea în vederea încadrării în grad de handicap.

(7) Obținerea certificatului de încadrare în grad de handicap de către persoanele prevăzute la alin. (1) conferă acestora drepturile și obligațiile prevăzute de Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(8) Prin derogare de la prevederile art. 86¹ alin. (2) și ale art. 87 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, valabilitatea certificatului de încadrare în grad de handicap se stabilește la 6 luni. Prevederile Hotărârii Guvernului nr. 430/2008 pentru aprobarea Metodologiei privind organizarea și funcționarea comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu handicap, ale Hotărârii Guvernului nr. 502/2017 privind organizarea și funcționarea comisiei pentru protecția copilului și ale anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.019/2018 privind aprobarea Procedurii de preluare de către agențiile județene pentru plăți și inspecție socială, respectiv a municipiului București, a personalului cu atribuții în efectuarea plăților prestațiilor sociale pentru persoanele cu handicap de la direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv ale sectoarelor municipiului București, a Procedurii de acordare a plăților, precum și situațiile de suspendare, modificare, încetare a dreptului la prestațiile sociale pentru persoanele cu handicap, precum și pentru modificarea Statutului propriu de organizare și funcționare al Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 151/2012, se aplică în mod corespunzător.

(9) În aplicarea prevederilor alin. (8), Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități sau, după caz, Autoritatea pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție poate emite instrucțiuni pentru comisiile de evaluare a persoanelor cu handicap, care se aprobă prin ordin al președintelui, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 17. — (1) Beneficiarii, după expirarea perioadei în care primesc suma forfetară prevăzută la art. 3, precum și beneficiarii anteriori pot obține, la cerere, venit minim de incluziune conform prevederilor Legii nr. 196/2016 privind venitul minim de incluziune, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 6 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 196/2016, cu modificările și completările ulterioare, în cazul persoanelor prevăzute la alin. (1), minorul însoțit de un singur părinte ori de reprezentantul minorului se consideră familie monoparentală.

(3) În situația prevăzută la alin. (2), pe lângă documentele doveditoare prevăzute la art. 29 din Legea nr. 196/2016, cu modificările și completările ulterioare, părintele sau, după caz, reprezentantul minorului depune și declarația pe propria răspundere prevăzută la art. 13 alin. (3).

(4) Prin derogare de la art. 19 alin. (1) din Legea nr. 196/2016, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea dreptului la venitul minim de incluziune, în componența familiei cu copii se iau în considerare și copiii care au calitatea de audienți.

(5) Prin derogare de la prevederile art. 10 alin. (1) și (3) din Legea nr. 196/2016, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea dreptului la venitul minim de incluziune se iau în calcul veniturile realizate ori înregistrate pe teritoriul României, precum și bunurile deținute de persoanele prevăzute la alin. (1) în proprietate, închiriere, comodat ori altă formă de deținere pentru care pot fi prezentate documente doveditoare ori sunt înregistrate pe teritoriul României.

(6) Plata venitului minim de incluziune se efectuează după cum urmează:

a) la domiciliu sau reședință, pe bază de mandat poștal, ori în cont bancar în cazul în care permisul de ședere temporară conține o adresă completă;

b) doar în cont bancar în cazul în care permisul de ședere temporară conține o adresă incompletă.

Art. 18. — Prevederile art. 13—16 din prezenta ordonanță de urgență se aplică începând cu data de 1 iulie 2024 și până la expirarea termenului de prelungire succesivă a protecției temporare, cu excepția art. 14, care se aplică până la finalizarea perioadei de concediu pentru creșterea copilului, cu condiția ca persoana beneficiară și copilul/copiii acesteia să se afle pe teritoriul României.

Art. 19. — (1) Beneficiarii și beneficiarii anteriori pot fi încadrați în muncă, până la încetarea protecției temporare, fără avizul de angajare prevăzut la art. 3 alin. (1) și art. 17 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2014 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România, aprobată prin Legea nr. 14/2016, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Persoanelor prevăzute la alin. (1) li se prelungește dreptul de ședere în scop de muncă potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fără obligativitatea obținerii unei vize de lungă ședere pentru angajare în muncă, până la expirarea perioadei pentru care Comisia Europeană stabilește asigurarea protecției temporare.

(3) Încadrarea în muncă a beneficiarilor și a beneficiarilor anteriori, care nu dețin documente care să probeze calificarea profesională sau experiența în activitate necesare ocupării unui loc de muncă, se poate realiza, până la încetarea conflictului armat din Ucraina, în baza declarației pe propria răspundere a acestora că îndeplinesc condițiile de calificare profesională și experiență în activitate necesare ocupării locului de muncă pe care urmează să fie încadrați și nu au antecedente penale care să fie incompatibile cu activitatea pe care o desfășoară sau urmează să o desfășoare pe teritoriul României.

(4) Procedura de încadrare în muncă pentru persoanele prevăzute la alin. (3) se aprobă prin ordin al ministrului muncii și solidarității sociale.

(5) Încadrarea în muncă a persoanelor prevăzute la alin. (3) se realizează cu respectarea prevederilor art. 29 și 31 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește verificarea prealabilă a aptitudinilor profesionale și personale ale persoanei care solicită angajarea, respectiv stabilirea unei perioade de probă pentru verificarea aptitudinilor salariatului, la încheierea contractului individual de muncă.

(6) Prevederile alin. (3) nu se aplică în cazul beneficiarilor și beneficiarilor anteriori care doresc să acceadă la ori să exercite în România, în mod independent sau ca salariat, profesiile de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist, moașă, medic veterinar și arhitect sau una dintre profesiile prevăzute în anexele nr. 2, 4 și 8 la Legea nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Termenele prevăzute alin. (1) și (3) încep să curgă de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 20. — (1) Beneficiarii și beneficiarii anteriori, persoane vârstnice cu mobilitate redusă sau aflate în situație de dependență, care provin din zona conflictului armat din Ucraina și intră în România, beneficiază, la cerere, în mod gratuit, de serviciile sociale în conformitate cu prevederile Legii nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pentru implementarea prevederilor alin. (1), ministrul muncii și solidarității sociale emite instrucțiuni.

Art. 21. — Beneficiarii și beneficiarii anteriori, persoane adulte cu dizabilități și persoane vârstnice cu mobilitate redusă

sau aflate în situație de dependență, care provin din zona conflictului armat din Ucraina, care intră în România și nu dețin documente de identitate valabile, sunt îndrumate către Inspectoratul General pentru Imigrări în vederea stabilirii regimului juridic, concomitent cu preluarea lor, la cerere, de către serviciul public de asistență socială de la nivel județean sau local, în vederea acordării serviciilor sociale.

Art. 22. — Prin derogare de la prevederile art. 554 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, și de la prevederile Legii nr. 296/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare pentru asigurarea sustenabilității financiare a României pe termen lung, autoritățile administrației publice locale pot angaja, fără concurs, asistenți sociali sau alt personal de specialitate, după caz, inclusiv din rândul cetățenilor ucraineni care cunosc limba română, în cadrul serviciilor publice de asistență socială de la nivel local și județean și în cadrul serviciilor sociale în care sunt beneficiari care provin din zona conflictului armat din Ucraina, în funcție de nevoile acestora, pentru o durată determinată, dar nu mai mult de 3 ani.

Art. 23. — Cheltuielile corespunzătoare asigurării serviciilor sociale destinate copiilor, persoanelor cu dizabilități și persoanelor vârstnice se suportă din sursele prevăzute de legea bugetului de stat, precum și din bugetele locale, cu respectarea prevederilor art. 6 și art. 14 alin. (5) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările ulterioare.

Art. 24. — (1) Furnizorii publici de servicii sociale, acreditați în condițiile legii, pot înființa servicii sociale de tipul celor prevăzute la art. 51 din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru persoane adulte cu dizabilități care provin din zona conflictului armat din Ucraina, în funcție de nevoile acestora, pentru o durată determinată, dar nu mai mult de 3 ani.

(2) Serviciile sociale prevăzute la alin. (1) se pot înființa, prin hotărâre a consiliului județean/local al sectorului municipiului București, în regim de urgență, în condițiile art. 178 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, prin derogare de la prevederile art. 51 alin. (8) din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În termen de 72 de ore de la înființarea serviciilor sociale în condițiile alin. (2), direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului au obligația să solicite Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități obținerea licenței de funcționare.

(4) Prin derogare de la prevederile art. 11 alin. (9) din Legea nr. 197/2012 privind asigurarea calității în domeniul serviciilor sociale, cu modificările și completările ulterioare, Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități eliberează licența de funcționare, pentru o perioadă de maximum 3 ani.

Art. 25. — După împlinirea perioadei prevăzute la art. 3 alin. (2), beneficiarii și beneficiarii anteriori au acces la sistemul asigurărilor pentru șomaj, la măsurile de prevenire a șomajului și la măsurile pentru stimularea ocupării forței de muncă, acordate în urma înregistrării la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București, în condițiile stabilite pentru cetățenii români de prevederile Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 26. — (1) Beneficiarii anteriori care până la data de 1 iulie 2024 nu au beneficiat de întreaga perioadă de 3 luni prevăzută la art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2022 au dreptul la acoperirea cheltuielilor cazării până la terminarea celor 3 luni consecutive în condițiile art. 3 din prezenta ordonanță de urgență.

(2) Dispozițiile art. 3 nu se aplică beneficiarilor anteriori care au beneficiat de întreaga perioadă de 4 luni prevăzută la art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2022.

(3) Drepturile prevăzute la art. 133 alin. (1) lit. c)—g) din Legea nr. 122/2006, cu modificările și completările ulterioare, se acordă potrivit prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Pentru beneficiarii anteriori găzduiți în locațiile stabilite de comitetele județene/al municipiului București pentru situații de urgență se decontează lunar, pentru o perioadă de cel mult 3 luni consecutive de la data intrării în vigoare a prezentului act normativ, din bugetul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și, după caz, din bugetele/bugetul inspectoratelor județene pentru situații de urgență/Inspectoratului pentru Situații de Urgență București-Ilfov. Suma se decontează către unitatea care asigură cazarea proporțional cu numărul de zile pentru care aceasta este asigurată. Quantumul, mecanismul și condițiile urmează a fi stabilite prin hotărâre a Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului act normativ.

Art. 27. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă:

a) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2022 privind acordarea de sprijin și asistență umanitară de către statul român cetățenilor străini sau apatrizilor aflați în situații deosebite, proveniți din zona conflictului armat din Ucraina, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 27 februarie 2022, cu modificările și completările ulterioare;

b) art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2022 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri de sprijin și asistență umanitară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 8 martie 2022.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Marian-Cătălin Predoiu

Ministrul muncii și solidarității sociale,

Simona Bucura-Oprescu

Șeful Cancelariei Prim-Ministrului,

Alexandru-Mihai Ghigiu

Ministrul educației,

Ligia Deca

Ministrul sănătății,

Alexandru Rafila

Ministrul familiei, tineretului și egalității de șanse,

Natalia-Elena Întotero

Ministrul finanțelor,

Marcel-Ioan Boloș

București, 28 iunie 2024.

Nr. 96.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2024 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2024 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2024.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

